

ת"פ 28454/12/17 - מדינת ישראל נגד נירה מזרחי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28454-12-17 מדינת ישראל נ' מזרחי
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נירה מזרחי

הנאשמת

הכרעת דין

מבוא

1. ביום 22.05.2019 החלטתי להרשיע את הנאשמת בהתנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובתקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תוך שמסרתי לצדדים שאפרסם את הנימוקים בהחלטה נפרדת.

בהתאם להחלטתי, אפרט להלן את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 09.12.2017 בשעות הבוקר, בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים, צעקה הנאשמת, וקיללה את הצוות הרפואי במחלקה שבה אימה הייתה מאושפזת.

בעקבות התנהגותה הוזעק למקום הקב"ט דימיטרי שהציג את עצמו בפני הנאשמת וביקש ממנה להתלוות אליו אל מחוץ למחלקה. בתגובה התקרבה אליו הנאשמת וקיללה אותו. הקב"ט דימיטרי עזב את החדר והנאשמת סגרה את דלת החדר שבו שהתה תוך שהדלת פגעה בכתפו. הקב"ט דימיטרי שב למקום מלווה במאבטח טילאהון ובאחמ"ש סיסאי, ושלושתם הודיעו לנאשמת שהיא מעוכבת וביקשו ממנה שלא לעזוב את שטח המחלקה. הנאשמת ניסתה לברוח מהמחלקה אולם הקב"ט דימיטרי סגר את הדלת כדי למנוע ממנה לעשות כן. בתגובה צעקה הנאשמת, הניפה את ידיה, ואמרה למאבטחים: "יא אתיופי שחור שתישרף

בגיהנום" וגם: "בני זונות". לאחר שדלת המחלקה נפתחה לצורך כניסת עובדת ניקיון, יצאה הנאשמת מהמחלקה אל עבר המעליות והקב"ט דימיטרי ניסה לבלום אותה. בתגובה שפכה הנאשמת קפה על פניו ועל ידו של הקב"ט דימיטרי מתוך כוס שהחזיקה בידה. לבסוף הצליחו המאבטחים להשתלט על הנאשמת והכניסו אותה לחדר, אולם גם בחדר דחפה אותם הנאשמת וקיללה אותם עד שהגיעו שוטרים למקום.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

3. בתשובתה לאישום טענה הנאשמת שלא צעקה ולא קיללה. לדבריה, אימה שהייתה מאושפזת באותה עת בבית החולים, לא טופלה כראוי במחלקה, ועל כן היו לה טענות לצוות הרפואי. למקום הגיע הקב"ט דימיטרי והיא ביקשה ממנו שלא יתערב. בשלב כלשהו סגרה את דלת החדר של אימה כדי שזו לא תופרע ולא פגעה בדימיטרי. עוד מסרה שהמאבטחים ניסו למנוע ממנה לצאת מהמחלקה ואף ניסו לנעול אותה אולם היא לא קיללה. אישרה שבדרך למעלית היה ניסיון לחסום אותה. טענה שדימיטרי יצר אתה מגע פיזי ואז נשפך הקפה שהחזיקה בידה ולא מדובר היה בפעולה מתוכננת מצדה ולאחר מכן דחפו אותה המאבטחים לתוך חדר. הנאשמת כפרה בכך שדחפה את המאבטחים.

גדר המחלוקת

4. הנאשמת מודה שהייתה במקום בזמן הרלוונטי לכתב האישום והייתה מעורבת בעימות עם מאבטחי בית החולים שמהלכו ניסו אלה לחסום את דרכה, ובסופו של האירוע דחפו אותה לתוך חדר.

הנאשמת כופרת בכך שצעקה וקיללה, שסירבה להתלוות לקב"ט דימיטרי אל מחוץ למחלקה, שטרקה את הדלת כך שפגעה בכתפו של הקב"ט דימיטרי, שצעקה, הניפה את ידה וקיללה את המאבטחים במילים בוטות וגזעניות, ששפכה קפה על פניו וידו של הקב"ט דימיטרי ושדחפה את המאבטחים וקיללה אותם עד להגעת השוטרים.

יש לדון אפוא בשאלות הבאות:

האם התנהגה הנאשמת באירוע באופן פרוע שכלל צעקות, קללות, סירוב להתלוות לקב"ט דימיטרי, טריקת הדלת על כתפו, הנפת ידיים, קללות ודחיפות של המאבטחים?

האם שפכה הנאשמת קפה על פניו ועל ידו של הקב"ט דימיטרי ?

האם מעשיה של הנאשמת עולים כדי העבירות שיוחסו לה?

דין והכרעה

האם התנהגה הנאשמת באירוע באופן פרוץ שכלל צעקות, קללות, סירוב להתלוות לקב"ט דימיטרי, טריקת הדלת על כתפו, הנפת ידיים, קללות ודחיפות של המאבטחים והאם שפכה קפה על פניו ועל ידו של הקב"ט דימיטרי?

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט אני מעדיף את גרסת המאבטחים שאותה מצאתי אמינה על פני גרסת הנאשמת ועל כן קבעתי שהנאשמת התנהגה באירוע באופן שיוחס לה בכתב האישום.

העדויות

6. **דימיטרי לבדב, קב"ט בבית החולים הדסה עין כרם, העיד על התנהגותה של הנאשמת במחלקה עת הוזעק למקום ופגש בה.** לדבריו צעקה וקיללה אותו בין היתר במילים: **"אתה לא יהודי למה אתה בא אליי, צא החוצה"** (עמ' 10 לפרוטוקול). לדבריו אנשי הצוות הרפואי היו מבוהלים מהתנהגותה ובעיקר האחות הערבייה שהנאשמת גידפה עובר להגעתו למקום, באומרה דברים מבזים בהקשר להיותה ערבייה (עמ' 10 לפרוטוקול).

עוד העיד על כך שהנאשמת טרקה את דלת החדר כך שפגעה בכתפו באופן מכוון, על כך שהודיע לה על עיכובה עד להגעת המשטרה, על ניסיונותיה לצאת המחלקה למרות שעוכבה תוך שצעקה וקיללה, ועל כך ששפכה קפה על פניו חזהו וידו. אשר לשפיכת הקפה, הדגים בעדותו כיצד שפכה הנאשמת את הקפה על פניו בתנועת הנפה שכוונה אל עבר פניו וזאת לאחר שהניח את ידו קלות על כתפה כדי למנוע ממנה לעזוב והיא הסתובבה לעברו. העד דחה את האפשרות שהדבר קרה באופן לא מכוון תוך שהסביר: **"אם זה היה בטעות זה היה נשפך הצדה ואני לא בחר נמוך, זה לא היה נשפך לאזור הפנים"** (עמ' 11 לפרוטוקול וראה גם עמ' 14 לפרוטוקול).

נוסף על כך, העיד שלאחר שפיכת הקפה תפסו המאבטחים טילאהון וסיסאי את הנאשמת, הכניסו אותה לחדר והושיבו אותה על כיסא והוא הודיע לה פעם נוספת שהיא מעוכבת עד להגעת המשטרה. לדבריו הנאשמת המשיכה בקללותיה כלפי טילאהון וסיסאי נפלה על הרצפה והמשיכה לקלל עד שנרגעה, לאחר מכן הגיעו שוטרים ולקחו אותה.

בשלב מאוחר יותר הוחזר העד לדוכן העדים והציג את גב תעודת ההסמכה שלו כמאבטח ותעודה המאשרת שהשתתף בקורס בודק בטחוני. לשאלת ב"כ הנאשמת השיב שעיקב את הנאשמת עד להגעת המשטרה אולם לא ידע להצביע על מקור הסמכות החוקית לעיכוב גם לא אחרי שעניין בסמכויותיו כפי שנרשמו בתעודה.

7. המאבטח **טדסה טילאהון**, העיד שהגיע למחלקה בעקבות "נוהל ידיים" (נוהל שמופעל כשמותקף

איש סגל מבית החולים) וראה את הנאשמת דוחפת את הקב"ט דימטרי וכשהתערב ואחז בידה כדי להשתלט עליה, דחפה גם אותו. לדבריו, בתגובה לדחיפה, הקב"ט דימטרי דחף את הנאשמת כדי להתגונן מפניה ואמר לה שהיא מעוכבת ואז התחיל כל "הבלאגן" כהגדרתו. עוד העיד שבעת שניסו להשתלט עליה שפכה הנאשמת קפה על פניו של דימטרי. אשר לשפיכת הקפה, אישר בחקירה נגדית שיתכן שהקפה נשפך שלא בכוונה בעת שהוא ודימטרי ניסו להרחיק את הנאשמת מהמעלית (עמ' 17 לפרוטוקול). העד תיאר את התנהגותה של הנאשמת באירוע כפרועה לדבריו הנאשמת קיללה את האחיות והפילה את עצמה על הרצפה, לאחר מכן הוכנסה לחדר הושבה על כיסא ואז נרגעה. בחדר איימה על דימטרי וסיסאי וקיללה אותם.

8. **רס"ר לנה חליל**, שוטרת סיוור, העידה שהגיעה לטפל באירוע דרך מוקד 100 של משטרת ישראל לאחר שהתקבל דיווח על אישה משתוללת במחלקת אורטופדיה.

9. האחמ"ש **סיסאי באיך**, העיד שהגיע לקראת סוף האירוע לאחר שהקב"ט דימטרי הזעיק אותו כדי לסייע בטיפול באישה שהתפרעה. העיד שראה את הנאשמת יוצאת מהמחלקה לאחר שנפתחה הדלת לשם הכנסת מנקה. העיד שהודע לנאשמת שהיא מעוכבת עד להגעת המשטרה אולם היא סירבה לחכות והתקדמה לכוון המעלית ובשלב זה הסתובבה ושפכה קפה על דימטרי שפגע בפניו. אחר כך במהלך ניסיונות השתלטות עליה סיפר כיצד ספגו הוא וטילאהון מכות בפנים ובגוף מתנועות ידיה של הנאשמת, מכות שאותן הגדיר "לא רציניות" (עמ' 20 לפרוטוקול). תיאר שהנאשמת צעקה וקיללה הניפה את ידיה באוויר והפילה את עצמה על הרצפה. כשהוכנסה לחדר אמרה למאבטחים: **"יא אתיופי שחור תישרף בגיהנום"** (עמ' 20 לפרוטוקול). בשונה מעדות דימטרי וטילאהון מסר שליד המעלית לא הניח מי מהמאבטחים ידיים על הנאשמת אלא רק כשסייעו לה לקום לאחר שנפלה ובעת שהוכנסה לחדר.

10. **רס"מ אסף דהן**, חוקר, העיד על גביית הודעתה של הנאשמת ת/1 אשר הוגשה באמצעותו ועל מזכרים שכתב ת/2-3, אחד מהם בעניין חוסר שיתוף פעולה וצעקות של הנאשמת סביב מציאת מפקח שהוצב כתנאי לשחרורה. בחקירתו הנגדית נשאל על פעולות חקירה שלא נעשו כגון חקירת האחיות הראשית שהייתה עדה לחלק מהאירוע, חקירת עדים אחרים שנכחו במקום ותפיסת מצלמות אולם לא זכר את הסיבות והפרטים מעבר למה שתועד במזכרים ועל כן לא היה בפיו הסבר לטענות ההגנה. יש לציין כי בעניין המצלמות הוגש ת/4 שממנו עולה שמבירור שערכו החוקרים מול בית החולים, לא נמצאו מצלמות שתיעדו את האירוע.

11. **הנאשמת** העידה ששהתה בבית החולים כדי לסעוד את אמה שעברה ניתוח והייתה מאושפזת במחלקה. האם התלוננה על שלא קיבלה משככי כאבים ועל יחס הצוות הרפואי אליה. לדבריה ערב לפני האירוע מתחה ביקורת על התנהלות הצוות הרפואי ובבוקר האירוע העירה לה האחיות הסיעודית הערה ביקורתית והיא הגיבה להערה, והאחות היא זו שהזעיקה את המאבטחים.

העידה שהמאבטח הגיע בלבוש אזרחי, לא הזדהה והודיע לה שהיא מעוכבת והיא בתגובה ביקשה ממנו

לצאת ולא להפריע את מנוחת אמה. לאחר שהלה יצא, סגרה את הדלת ולא טרקה אותה שכן הדלת אינה ניתנת לטריקה וממילא גם לא פגעה בכתפו של המאבטח ואף לא הייתה לה כל סיבה לפגוע בו. כשבאה לצאת מהמחלקה חסם אותה הקב"ט דימיטרי בגופו, אחז בה ובלם אותה בכוחניות וכתוצאה מכך נשפך עליו קפה, שלא במכוון, מתוך כוס שבו אחזה. לאחר מכן התנפלו עליה המאבטחים האחרים והיא נפלה על הרצפה.

אשר לדברים שמיוחסים לה בכתב האישום דהיינו צעקות וקללות שכוונו לאנשי הסגל הרפואי בתחילת האירוע וצעקות וקללות כגון "יא אתיופי שחור שתישרף בגיהנום" וכן "בני זונות" בהמשכו של האירוע, העידה שלא צעקה על הצוות אולם ברגע שתקפו אותה המאבטחים יכול להיות שאמרה דברים שלא התכוונה אליהם והוסיפה "אין אדם נתפס בשעת כעסו" (כלשונה). כשהוטח בה בחקירתה הנגדית שאמרה לאחד המאבטחים: "אתה לא יהודי" ולאחר: "אתיופי מסריח", השיבה: **"זה אחרי שהם עיכבו אותי, אחרי שתקפו אותי ואחרי שהתמוטטתי. יכול להיות שאמרתי כאלה דברים. אני לא מאשרת ולא מכחישה. הם התעללו בי"** (עמ' 25 לפרוטוקול). כך גם השיבה כשהוטח בה שאמרה למאבטחים שתשרוף אותם: **"לא מאשרת ולא מכחישה. הייתי במצב נפשי שהייתי צריכה שיבוא פסיכיאטר שיבדוק אותי ואכן בא. אני הייתי אחרי לילה שטיפלתי באמי ומהבוקר מתגרים בי ואני נופלת שבי לידיהם"** (עמ' 25 לפרוטוקול).

הנאשמת אישרה שהקב"ט דימיטרי הודיע לה שהיא מעוכבת כבר אחרי שסגרה את הדלת (עמ' 25 לפרוטוקול). עוד העידה שניסתה לצאת מהמחלקה למרות שעוכבה ונחסמה, כיוון שלא ידעה שהוא מוסמך לעכבה ואמרה לו שהוא גורם לה צער (עמ' 25 לפרוטוקול).

אשר לנפילה העידה שהיא עצמה נפלה לאחר שהתמוטטה ולא הופלה (פרוטוקול עמ' 26).

הערכת העדויות

12. לאחר שהתרשמתי מהמאבטחים ומעדויותיהם, מצאתי לתת אמון בגרסתם.

עדותם של דימיטרי, טילאהון וסיסאי הייתה הגיונית ותאמה לפעולות שבהן נקטו בזמן אמת. כך בעניין הצורך להזעיק מאבטחים נוספים כדי להשתלט על הנאשמת עקב התנהגותה הפרועה וכך לגבי הזעקת המשטרה.

המאבטחים לא היו בעלי מניע כלשהו להפיל את הנאשמת או להעליל עליה עלילות דברים והתרשמתי שהמוטיבציה שהניעה אותם בפעולותיהם הייתה מניעת סכנה שנבעה מהתנהגותה של הנאשמת כלפי אנשי הסגל הרפואי, התנהגות תוקפנית פוגענית ואף גזענית.

התרשמתי שעדותם של שלושת המאבטחים הייתה מרוסנת ולא מעצימה, בדבריהם השתדלו לדייק אף

שחלקם לא זכרו את האירוע היטב בנקודות מסוימות. העדויות תמכו וחיזקו האחת את רעותה בעניינים המהותיים הנוגעים להתנהגותה של הנאשמת עת הודע לה שהיא מעוכבת, עת ניסתה לצאת בכוח מהמחלקה, עת דחפה את דימיטרי ועת שפכה על פניו קפה.

כך למשל על פי ת/2 אמר הקב"ט דימיטרי לחוקר אסף דהן עוד בסמוך לאירוע שהקפה שנשפך על פניו היה פושר וכי הנאשמת טרקה את הדלת על ידו אולם לא קרה לו כלום כתוצאה מכך והוא אינו יודע אם הייתה זו טריקה מכוונת אם לאו. בהקשר זה יש לציין שבשונה משיחתו עם החוקר, בעדותו סיפר הקב"ט דימיטרי שסגירת הדלת הייתה מכוונת. אשר לאיומים מסר בת/2 שלא היו איומים שכוונו ספציפית אליו אלא האיומים כוונו אל כלל הנוכחים ולכן מסר בהודעתו שהנאשמת לא איימה עליו. ברוח זו העיד גם בבית המשפט, די"ק בדבריו עד כמה שניתן וניכר היה שלא העצים את ההתרחשויות והשלכותיהן.

כך גם האחמ"ש סיסאי העיד כיצד במהלך ניסיונות השתלטות על הנאשמת, ספגו הוא והמאבטח טילאהון מכות בפנים ובגוף מתנועות ידיה של הנאשמת, מכות שאותן הגדיר "לא רציניות". העד מסר את הדברים אף שהנאשמת הפנתה כלפיו אמירות מבזות בעלות ניחוח גזעני ולכאורה היה הוא בעל אינטרס להתנקם בה בשל כך.

נכון, בעדויות המאבטחים נתגלו סתירות מסוימות ופערים, כגון בעניין הנחת הידיים על הנאשמת תוך ניסיון לחסום את התקדמותה, מיקום שפיכת הקפה, המקום שבו נפלה וכיו"ב. ברם יש להבחין בהקשר זה בין סתירות הנוצרות בטבע האנושי, לסתירות המעלות חשש לאמירת שקר, שרק כוחן יפה לכרסם בעדות ולהעמיד בספק את מהימנות העד. הסתירות שנתגלו בגרסאות המאבטחים היו בעניינים שוליים וככאלה ניתן להסביר בטבע האנושי ובמגבלות הזיכרון האנושי.

13. מנגד לא רחשתי אמון לגרסת הנאשמת.

אפתח בכך שאציין שגרסת הנאשמת לא נתמכה בראיות נוספות כלשהן, גם לא בגרסאות עדים שיכול ונכחו באירועים כגון בתה של החולה שהייתה מאושפזת לצד אם הנאשמת בחדר. עם זאת, בהקשר לאותה עדה, לא ברור מה ראתה, וכפי הנראה ברשות הנאשמת לא היו את פרטיה, ועל כן לא אניח לחובתה של הנאשמת שנמנעה מהבאת עד רלוונטי שיכול היה לתמוך בגרסתה.

גרסת הנאשמת לא הייתה הגיונית במובן זה שלא התיישבה עם הצעדים והפעולות שננקטו כלפיה ולא היה בה הסבר מניח את הדעת לצעדים אלה. כך למשל אין בגרסתה הסבר מדוע היה צורך להזעיק את קצין הביטחון? מדוע היה צורך לקרוא למאבטחים נוספים לסייע לו? ומדוע הוזעקה המשטרה?

הסיבה שהעלתה הנאשמת - רצון "להיפטר" ממנה בגלל ביקורת שהשמיעה כלפי תפקוד הצוות הרפואי יום קודם לכן, אינה הגיונית ולא הניחה את דעתה.

בחקירתה הנגדית לא הכחישה הנאשמת שאמרה דברים קשים שהוטחו במאבטחים כגון: "אתה לא יהודי" אמירה שהופנתה לקב"ט דימיטרי וכן "אתיופי מסריח" אמירה שנאמרה בנוכחות המאבטח טילאהון והאחמ"ש סיסאי והופנתה לאחד מהם. הנאשמת תירצה את האפשרות שאמרה את הדברים, במצבה הנפשי באותה עת ובכעסה. חלק זה בגרסה מחזק את גרסת המאבטחים בדבר התנהגותה הפרועה והתוקפנית במהלך האירוע.

התנהגותה זו עולה גם מת/3 שם תיעד החוקר אסף דהן את צעקותיה עת התבקשה למצוא מפקח כתנאי לשחרורה. גם ראייה זו, תומכת בגרסת המאבטחים בעניין מאפייני התנהגותה.

בהודעתה במשטרה התייחסה הנאשמת שלוש פעמים לזהותם הערבית של אנשי הצוות הרפואי בבית החולים (ת/1 ש'5, 6-5 ו-46), דברים המחזקים את גרסת המאבטחים בנוגע לאמירות בעלות ניחוח גזעני של הנאשמת שהתייחסו למוצאם תוך ביזויים בשל מוצאם.

נוסף על אלה, ההשוואה שבין ההודעה לעדות מעלה פערים כדוגמת ההבדל בנוגע לשלב סגירת הדלת על ידו של הקב"ט דימיטרי. בעוד שבהודעה מסרה: **"לא, לא טרקתי, סגרתי את הדלת לא התכוונתי לטרוק על היד שלו"** (ת/1 ראה תוספת בכתב יד בסוף ההודעה), בעדות מסרה שלא היה מגע כלל בין הדלת ובינו.

ממצאים

14. על יסוד האמון שנתתי בגרסת המאבטחים אני קובע שעובדות כתב האישום הוכחו, זולת האמירות המדויקות שיוחסו לנאשמת וזולת הכוונה מאחורי טריקת הדלת.

לא קבעתי שטריקת הדלת שפגעה בכתפו של הקב"ט דימיטרי מהווה חלק מההתנהגות הפרועה של הנאשמת וזאת לאור הסתירה שבין דברי דימיטרי בת/2 שם מסר לחוקר שלא מדובר בטריקה מכוונת ובין גרסתו בעדות שם טען שכן מדובר בטריקה מכוונת.

אשר לנוסח המדויק של האמירות שיוחסו לנאשמת אני קובע, בהסתמך על העדויות ששמעתי שהנאשמת אמרה לקב"ט דימיטרי: **"אתה לא יהודי למה אתה בא אליי, צא החוצה"** ולאחר מכן בנוכחות המאבטח טילאהון והאחמ"ש סיסאיאמרה: **"יא אתיופי שחור תישרף בגיהנום"** אמירה שהופנתה לאחד מהם.

15. עוד קבעתי שהנאשמת שפכה במכוון קפה על פניו של הקב"ט דימיטרי מתוך כוס שאחזה בידה, לאחר שעוכבה ולאחר שהלה הניח את ידו קלות על גופה במטרה למנוע ממנה לעזוב את המקום.

בעניין זה לא ייחסתי משקל לתשובתו של המאבטח טילאהון שאישר בחקירתו הנגדית שייתכן שהקפה נשפך בטעות. טילאהון אמר את הדברים שלא בביטחון מלא אלא כסברה בתשובה לשאלה שנשאל בחקירה נגדית.

בעוד שהקב"ט דימיטרי מושא התקיפה וזה שחוה אותה על בשרו, העיד באופן משכנע ומנומק מדוע מדובר באקט מכון. הקב"ט דימיטרי הוא אכן גבוה באופן יחסי ולא הגיוני ששפיכת קפה בטעות מתוך היתקלות אקראית, תפגע דווקא בפניו. ההיפך, פגיעת הקפה בפניו מתיישבת יותר עם הנפה ותנועת שפיכה מכוונת, כפי שאכן העיד. על כן אני מבכר את גרסתו על פני גרסת טילאהון, בנקודה זו.

16. אשר לחוקיות העיכוב, מצאתי שהסמכות הופעלה כדין בהתאם לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, תשס"ה-2005 (להלן: "**חוק השמירה על בטחון הציבור**").

חוק זה קובע שהשימוש בסמכויות מכוחו, ייעשה בין היתר לשם שמירה על בטחון הציבור מפני אלימות וזאת במקום ובדרך שיבטיחו שמירה מרבית על כבוד האדם, פרטיותו וזכויותיו (ראה סעיף 1 לחוק השמירה על בטחון הציבור).

אשר לסמכות לעכב אדם, נכתב בחוק שקיימת סמכות לעכב אדם עד לבואו של שוטר, בין היתר אם יש חשד סביר שהאדם עומד לבצע עבירה העלולה לסכן את בטחונו של אדם או את בטחון הציבור. עוד נקבע שאם סירב אותו אדם לעיכוב, רשאי המעכב להשתמש בכוח סביר כדי לעכבו (סעיף 6 לחוק השמירה על בטחון הציבור וראה גם את סמכות העיכוב הנתונה למאבטח לפי סעיף 6א' במקרה שאדם עבר בפני המאבטח עבירת אלימות ויש חשש שיימלט).

מצאתי שהתנהגותה של הנאשמת שהייתה תוקפנית וטעונה, עוררה חשש לפגיעה אלימה מצידה בצוות הרפואי ועל כן עיכובה היה מוצדק. סירובה, הקים סמכות לשימוש בכוח סביר כדי לממש את עיכובה.

לפיכך הנחת היד על הנאשמת לאחר שסירבה להמתין להגעת המשטרה שהייתה יותר מחווה פיזית שנועדה לרסן אותה מאשר הפעלת כוח, נעשתה כדין.

אשר לטענה שלא הוכח שהקב"ט דימיטרי הוא מאבטח מוסמך, אומר שדי בעדויות ובתיעוד שהוצג לי כדי לקבוע שהלה הוסמך כדין ועל כן היה בעל סמכויות של מאבטח לצורך מילוי תפקידו לפי חוק השמירה על בטחון הציבור.

גם דינה של הטענה שהנאשמת הייתה רשאית להתגונן בכוח סביר להפעלת סמכות העיכוב כלפיה בשל כך שהקב"ט דימיטרי לא הזדהה באמצעות תעודה, להידחות.

הקב"ט דימיטרי העיד שהציג את עצמו עת פגש לראשונה בנאשמת. גם אם לא הציג תעודה כנדרש, הנאשמת ידעה שמדובר בקב"ט בית החולים, כך על פי הודעתה במשטרה. בהודעתה במשטרה, התייחסה הנאשמת אל הקב"ט דימיטרי כקב"ט ולא טענה בשום שלב שסברה אחרת או שביקשה שיציג תעודה והוא סירב או שהתגוננה מפניו בכוח כיוון שלא ידעה במי מדובר. גרסתה בעניין זה כיום היא כבושה ומשלא הובא הסבר מניח את הדעת לכבישתה, משקלה הוא אפסי.

האם מעשיה של הנאשמת עולים כדי העבירות שיוחסו לה?

17. מצאתי שהתנהגותה של הנאשמת באירוע עולה כדי עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי. אשר לשפיכת הקפה על פניו של הקב"ט דימיטרי - מעשה שקבעתי שנעשה באופן מכוון - מצאתי שהוא משכלל עבירת תקיפה.

18. בהתייחס להתנהגות פרועה במקום ציבורי, הפסיקה פירשה את המונח "התנהגות" במשמעות רחבה וקבעה שהתנהגות עבריינית במובנו של סעיף זה היא התנהגות המעוררת דחייה בשל מידה ניכרת של גסות רוח ופגיעה באחר או פגיעה בערך חשוב.

המונח "באופן פרוע" פורש בפסיקה במשמעות של הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי (עיין בי' קדמי "על הדין בפלילים" (חלק רביעי) מהדורה מעודכנת, התשס"ו-2006 בעמ' 2238 ואילך ובפסקי הדין המאוזכרים שם).

התנהגותה של הנאשמת קיימה את היסודות דלעיל ועל כן עולה כאמור כדי עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

19. אשר לשפיכת הקפה על פניו של הקב"ט דימיטרי, פשיטא שמדובר בעבירת תקיפה ואין צורך להכביר מילים בעניין זה.

20. לפיכך מצאתי שהנאשמת עברה את שתי העבירות שיוחסו לה.

סוף דבר

21. החלטתי אפוא להרשיע את הנאשמת בהתנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין ובתקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ט, 02 יוני 2019, בהיעדר הצדדים.